

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2041/2021
16.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., АП Косово и Метохија, чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3490/2020 од 10.12.2020. године, у седници одржаној 16.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3490/2020 од 10.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1742/2019 од 12.03.2020. године, која је исправљена решењем истог суда П1 1742/2019 од 23.09.2020. године, ставом I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му исплати износ од 54.344,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године па до исплате. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу за исплату законске затезне камате на досуђени износ из става првог изреке пресуде за период од 15.05.2018. године до 14.06.2018. године, као неоснован. Ставом III изреке, обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. Ставом IV изреке, тужилац је ослобођен плаћања судских такси на тужбу и на пресуду.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 3490/2020 од 10.12.2020. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Првог основног суда у Београду П1 1742/19 од 12.03.2020. године, исправљену решењем истог суда П1 1742/19 од 23.09.2020. године, у ставу првом и трећем изреке, па је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати износ од 54.344,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до исплате, као и да се обавезе тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је

тузилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/2020), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у привременим институцијама Косова и Метохије у окружном затвору у ..., па је, решењем тужене бр. 112-01-137/94/2008-03 од 29.04.2008. године, преузет у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године, са правом на плату према дотадашњем решењу у висини од 16.000,00 динара. Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године, прописано је да положај лица која су била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије се уподобљава са положајем државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган (члан 135. став 1. Закона о државним службеницима), да они имају право да буду преузети у органе Републике Србије који су преузели делокруг, ако претходно доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама Косова и Метохије. Висина просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар месец 2017. године износила је 55.344,00 динара на основу података из "Службеног гласника РС", бр. 7/2018. Након што је преузет из привремених институција Косова и Метохије, тужилац је остао нераспоређен, јер код тужене није постојало радно место на које би могао да буде распоређен, пошто и даље живи на Косову и Метохији на којој територији Република Србија не врши своја овлашћења. Пошто је остао нераспоређен, тужилац ни један дан није радио код тужене, односно није обављао фактички рад код послодавца, а накнада зараде му се исплаћује у износу од 16.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац остварио право на јубиларну награду за навршених 10 година рада у радном односу код органа тужене на дан 15.05.2018. године, односно 10 година након преузимања у Министарство правде, Управу за извршење заводских санкција, па је тужену обавезао да му исплати износ од 54.344,00 динара, са припадајућом каматом, колико износи просечна зарада без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар месец 2017. године, у смислу одредбе члана 120. Закона о раду и одредбе члана 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/2015...34/2018).

Другостепени суд је, побијаном пресудом, преиначио пресуду првостепеног суда, тако што је тужбени захтев тужиоца одбио, јер тужилац није радио код тужене,

односно није био радно ангажован у периоду од преузимања па до 15.05.2018. године, нити му се обрачунавао минули рад, па његов статус преузимањем није био уподобљен статусу државних службеника који није ни имао. По мишљењу другостепеног суда, исплата јубиларне награде везана је за континуирано време проведено на раду код послодавца, што овде није случај, па тужилац нема право исплату јубиларне награде за 10 година рада код тужене, у смислу одредбе члана 44. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе.

По оцени Врховног касационог суда, становиште другостепеног суда је правилно.

Одредбом члана 120. став 1. тачка 1. Закон о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005...95/18), прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Посебан колективни уговор за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/15...34/18), у одредби члана 44. став 2. прописује да запослени остварује право на јубиларну награду за навршених 10, 20, 30, 35 и 40 година рада проведених у радном односу у државном органу, органу аутономне покрајине, односно јединици локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остварио право из радног односа. Код утврђивања права на јубиларну награду рачунају се и године рада код послодавца од кога је надлежни орган преузео надлежности, послове и запослене.

У конкретном случају, тужилац је преузет из привремених институција на Косову и Метохији у Управу за извршење кривичних санкција, али је остао нераспоређен, јер не постоји радно место на ком је могао да обавља своје задатке. У ситуацији када тужилац није радно ангажован, следи да нема право на јубиларну награду, пошто Посебан колективни уговор за државне органе то право предвиђа за године рада проведене у радном односу у државном органу, а тужилац, од дана преузимања 15.05.2008. године, није радио. На основу Закључка Владе тужилац је формално у радном односу код тужене са фиксним износом плате а не остварује рад нити му се обрачунава минули рад.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да му право на јубиларну награду припада као лицу које је у радном односу код послодавца, јер услов за исплату јубиларне награде није распоређеност на рад запосленог. Супротно тим наводима ревизије ревидента, одредба члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/15...34/18), јасно и недвосмислено прописује право запосленог на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, тако да се исплаћује, под тачком 1, за 10 година рада у радном односу у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса. Дакле, није довољно да запослени буде у радном односу код послодавца јер би се у том случају право на исплату јубиларне новчане награде везивало само за радни однос, што овде није случај, пошто је поред радног односа потребно, односно законом прописано, да запослени и ради, а то овде није случај, јер тужилац не ради. Преузимање на основу Закључка

Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа што је јасно из садржаја Закључка којим је одређен само фиксни износ плате тужиоцу, без обрачунавања минулог рада. С тим у вези, ревидент неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе члана 153. став 1., 154. и 165. став 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом члана 414. став 1. ЗПП-а.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић